

mig til det første af de samme Medlemmer som Mindretal stillede Forslag, det, som paa en Maade maaske er det mest vidtrækkende, idet det gaar ud paa at slette de Bestemmelser i § 1, som give Henviſning til Løsgængeriloven. Jeg kan være ganske enig med dette Mindretals Ordfører i, at man der vil i adskillige Tilfælde, og vist i de fleste, komme til at ramme den fattige, medens den velhavende ikke rammes; men det er jo noget, som disse Bestemmelser have til fælles med Løsgængeriloven i det hele taget, og alligevel anses Løsgængeriloven baade for forsvarlig og nødvendig i et velordnet Samfund. Jeg kan ogsaa se, at der kan blive Tale om Politivilkaarlighed ved disse Bestemmelser, men det have de til fælles med mange andre Bestemmelser netop i den foreliggende Lov: der er mange andre af de Bestemmelser, man her er enig om at vedtage, som kunne føre Politivilkaarlighed med sig. Endelig kan jeg ogsaa indrømme, at Politiets Stilling, ved Bestemmelsen om, at det kan skride ind, med Hensyn til disse to sidste Punktummer i § 1 kan blive ganske vanskelig, men derfor gælder det ogsaa om i Loven at søge at lette saa meget som muligt Politiets Stilling, naar det maa skride ind.

Naar jeg alligevel trods den delvise Ret, jeg maa give Indvendingerne mod § 1, ikke har kunnet slutte mig til Ændringsforslag Nr. 1, saa ligger det i, at jeg ikke kan se andet, end at dermed slaar man fast, at Prostitutionen er et ikke blot lovligt, men fuldstændig frit og med alle andre ligeberettiget Erhverv, noget, jeg ikke kan være med til at fastslaa, idet jeg ikke kan se andet, end at Prostitutionserhvervet er et Erhverv, som, naar det gøres til udelukkende Levevej, utvivlsomt maa siges at være til Skade for det almindelige, saa at Politiet bør have en Ret til at skride ind under lignende Betingelser og paa samme Maade som efter Løsgængeriloven. Opgaven maa saa samtidig være den at fastslaa de Skridt, der maa følge med Politiets Indskriden, saa effektivt som muligt og tillige bringe dem ind i et saa humant Spor som muligt.

Det er dertil, Ændringsforslag Nr. 3 sigter. Netop fordi man her i disse Tilfælde vil ramme den fattige, er det ogsaa berettiget at forlange, at Politiet skal betragte det som en given Opgave at skaffe vedkommende, der tvinges ud af dette Erhverv, andet Arbejde, og man maa tillige ønske, at de vedkommende hjælpes paa en saa human og hensynsfuld Maade

som muligt, og at de hjælpes paa bedre Veje, saa vidt de kunne og ville hjælpes. I Medlidenheden med disse Kvinder har jo i Virkeligheden det foreliggende Lovforslag sit Udspring, men denne Medlidenhed er jo da en Følelse, hvorpaa man har fuld Ret til at søge at bygge den Indskriden, man her forlanger af Politiet. Dermed alene vil man jo imidlertid ikke være hjulpen. Der er ingen Tvivl om, at der fra mange Sider vil blive gjort, hvad gøres kan for at hjælpe Politiet til her at skride ind paa en human Maade; men Udgifterne, der ville følge hermed, ville alligevel blive store og følelige for de Kommuner, hvis Politi tvinges til at skride ind, og det er derfor fuldt berettiget at forlange, at Staten skal betale Halvdelen af de Omkostninger, som dermed følge. Det forekommer mig ligefrem at være en Pligt for Staten, naar den overhovedet stiller dette Paabud om Indskriden.

Dette med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 3. Med Hensyn til Ændringsforslaget Nr. 2, der gaar ud paa, at „den, hvem Tilholdet er meddelt, kan forlange dets Berettigelse prøvet af Retten under en af det offentlige iværksat Politiretstiltale mod den paagældende til at høre Tilholdet stadfæstet“, forekommer det mig, at man heri stiller en i fuldeste Maal berettiget Fordring. Det er en Ret, som man ikke paa nogen Maade bør forholde dem. Og naar der derimod er gjort den Indvending, at man vilde komme til at staa overfor det Forhold, at de skulle søge en Klage over Politiet paadømt af den samme Mand, over hvem de klage, idet Politi og Dommer i mange af vore Kommuner er samme Mand, er det jo en Indvending, som kan gøres mod mangfoldige Retstilfælde. Der er kun den Forskel, at i det her foreliggende Tilfælde vejer denne Indvending forholdsvis ikke saa meget, thi i de allerfleste Tilfælde, der her vil være Tale om, vil Politi og Dommer ikke være samme Person af den simple Grund, at i København og de store Byer, hvor disse Forhold særlig findes, er Politi- og Dommermyndighed ikke paa samme Haand. Jeg kan derfor ikke andet end anbefale dette Ændringsforslag sammen med de øvrige Medlemmer, der have stillet det.

Den ærede Ordfører for Mindretallet omtalte adskillige af de andre Ændringsforslag, men der var et, han ikke omtalte, og som jeg ønsker at dvæle en lille Smule nærmere ved, nemlig Ændringsforslag Nr. 6. Det søger at opfylde et — fuldt berettiget — Ønske, der var fremme under Sagens